

Arrest

nr. 273 436 van 30 mei 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 24 januari 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. MOSKOFIDIS en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 2 maart 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 4 december 2020, 23 maart 2021 en 9 september 2021.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 24 december 2021 een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en tot uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Iraaks staatsburger, u bent Yezidi en u werd geboren op 7 december 1970 in Sinjar, provincie Nineveh. U woonde later ook in de hoofdstad Bagdad en in de stad Xanasor, provincie Nineveh. U bent gehuwd en u heeft drie kinderen. Uw vrouw en uw kinderen bevinden zich momenteel in Bulgarije.

U studeerde aan de militaire hogeschool in Tikrit en u sloot zich in 1988 aan bij het Iraakse leger. U was in Tikrit van 1988 tot 1995 werkzaam als opleider bij het instituut van de tanks en bereikte er de rang van onderofficier 2de graad ('Naib Dawid'). In 1989 was u ook al lid geworden van de Baath-partij en in die hoedanigheid werd u in 1991 ingezet in de regio Kirkuk en Tikrit om er de oprukkende Iraanse en Koerdische milities tegen te houden. In 1995 werd u overgeplaatst van het instituut van de tanks naar de militaire sectie van de Baath-partij in Tikrit. U werkte daar tot 1997 en maakte er rapporten over deserteurs, over de politieke achtergrond van partijleden en over onregelmatigheden. Deze rapporten werden doorgestuurd naar andere instanties binnen de partij. In de periode dat u voor de militaire sectie van de partij werkte, promoveerde u binnen de partij tot de rang van 'adhu amil'. U verkreeg deze promotie omdat u niet gedeserteerd was en naar behoren gefunctioneerd had. Eind 1997-begin 1998 kwam u binnen de Baath-partij terecht bij de organisatie 'Dag van de Trots' ('Youm al-Nakhwah'). Na een korte periode in Bagdad werd u eind 1998 overgeplaatst naar Sinjar waar u zich in opdracht van deze organisatie bezighield met de militaire opleiding van burgers en studenten, voornamelijk Baath-partijleden. Eind 1999 klom u binnen de partij op tot de rang van 'adhu firqa' en u kreeg de leiding over een noodregiment of spoedbataljon aan de Syrisch-Iraakse grens. U stond hierbij onder het bevel van Mohammed Zimam Abdul Razzaq, de minister van Binnenlandse Zaken en 'Regional Command Chairman' van de regio's Nineveh en Kirkuk. Als bevelhebber van het spoedbataljon was u verantwoordelijk voor de arrestatie van wahabieten, leden van Al Qaida en smokkelaars, en u werkte hiervoor samen met verschillende andere veiligheidsdiensten, waaronder de Algemene Veiligheidsdienst ('Mudiriyya al-Amn al-Amm') en de Algemene Inlichtingendienst ('Mukhabarat').

In 2003, na de komst van de Amerikanen, heeft u gevochten tegen de Koerdische milities. In die periode was de Baath-partij verboden en u verhuisde in datzelfde jaar naar Mosul. Toen uw huis in Mosul werd aangevallen door Koerdische milities, ging u eerst naar het huis van uw zus in de stad Bashiqa en vervolgens dook u onder bij uw vader en uw oom in Xanasor. Er waren in die periode Suwaad milities actief die, ondersteund door Iran, op zoek gingen naar ex-leden van de Baath-partij. U raakte in Xanasor tweemaal gewond bij aanvallen van deze milities en u vluchtte in 2005 naar Syrië. U heeft ongeveer een jaar in Syrië verbleven en omdat u er door de inlichtingendienst beschuldigd werd van moord, reisde u verder naar Turkije. Na ongeveer 5 tot 6 maanden in Turkije, bent u in 2006 verder gereisd naar Bulgarije waar u een verzoek om internationale bescherming indiende. Er werd u in 2007 een internationaal beschermingsstatuut toegekend. In 2011 is uw vrouw ook naar Bulgarije gereisd.

Op 5 november 2015 werd u gearresteerd door de Bulgaarse inlichtingendienst. U wist niet waarom u werd gearresteerd en op 22 juni 2016 werd u vrijgelaten. Op 18 april 2018 werd u in Bulgarije opnieuw gearresteerd op verdenking van mensensmokkel en u werd naar uw eigen verklaringen veroordeeld op basis van valse getuigenissen. Op 18 november 2018 werd u uitgeleverd aan Duitsland en eind 2018 namen de Duitse autoriteiten contact op met de Bulgaarse autoriteiten om u terug te sturen naar Bulgarije. Bulgarije antwoordde echter dat uw internationaal beschermingsstatuut was ingetrokken in 2015. U bleef in Duitsland in de gevangenis tot 18 november 2019. Vanuit Duitsland reisde u op 25 februari 2020 naar België en u diende hier op 2 maart 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: Uw Iraakse identiteitskaart, uw lidkaart van de Baath-partij, uw militaire kaart onder het bewind van Saddam Hoessein, uw Bulgaars paspoort en verblijfskaart, een dreigbrief van de Bulgaarse inlichtingendienst (en de vertaling hiervan), een krantenartikel uit Bulgarije (en de vertaling hiervan), een document van een geheime rechtbank in Bulgarije (en de vertaling hiervan), een document van het hooggerechtshof in Bulgarije (en de vertaling hiervan), 2 protocollen van de rechtbank in Bulgarije (en de vertaling hiervan), een PV van de Bulgaarse politie omtrent een overval, een Belgisch medisch attest omtrent uw littekens, diploma's en documenten omtrent uw bedrijf in Bulgarije, de beslissing van de Duitse rechtbank, 2 bevelen om het land te verlaten uit Duitsland, een document van de Bulgaarse politie om het land te verlaten (en de vertaling hiervan), een brief van uw advocate aan de asielinstanties in Bulgarije en een volmacht van die advocaat, een document van de Bulgaarse asielinstanties van februari 2021, en een document van de gemeente in Bulgarije van februari 2018.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen en de documenten die u hebt neergelegd, blijkt dat u op 20/11/2007 internationale bescherming werd verleend door Bulgarije. Een persoon die internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, in dit geval Bulgarije, valt niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980, tenzij hij aantoonst dat de internationale bescherming van deze staat heeft opgehouden te bestaan of dat hij zich er niet meer op kan beroepen. In dit geval staat vast dat uw status werd ingetrokken. In dit verband kan worden gewezen op het antwoord van de Bulgaarse autoriteiten dd. 17/05/2021 dat de u toegekende subsidiaire beschermings-status op 16/03/2016 werd ingetrokken en dat Bulgarije u niet langer beschouwt als een begunstigde van internationale bescherming. Bijgevolg moet uw verzoek om internationale bescherming worden onderzocht ten opzichte van uw land van herkomst.

Het Commissariaat-generaal is van oordeel dat er geen reden is om uitspraak te doen over het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Artikel 55/2 en artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet verplichten namelijk niet dat de voorwaarden voor insluiting van de internationale bescherming worden nagegaan alvorens te besluiten tot uitsluiting van deze bescherming. Aangezien er, rekening houdend met alle omstandigheden eigen aan uw zaak, ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de uitsluitingsclausules op u van toepassing zijn, is er geen reden om na te gaan of u bovendien niet voldoet aan de criteria voor internationale bescherming terwijl u ervan moet worden uitgesloten (naar analogie met: Raad van State, arrest 249.122 van 3 december 2020).

Artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet stelt dat een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus indien hij of zij valt onder artikel 1 D, E of F van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 - hetgeen ook van toepassing is op personen die wetens en willens hebben aangezet tot of anderszins hebben deelgenomen aan de in voormeld artikel 1F genoemde misdrijven of daden.

Volgens artikel 1, paragraaf F, lid a van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zijn de bepalingen van het voormelde verdrag niet van toepassing op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat zij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid hebben begaan.

Artikel 7 van het Statuut van Rome inzake het Internationaal Strafhof, aangenomen te Rome op 17 juli 1998 (hierna 'Statuut van Rome') definieert 'misdrijven tegen de menselijkheid' als volgt: "[...] een van de volgende handelingen, indien gepleegd als onderdeel van een wijdverspreide of stelselmatige aanval gericht tegen een burgerbevolking, met kennis van de aanval: [...] (f) foltering; [...]" Foltering wordt in artikel 7, §2(e) van het Statuut van Rome als volgt gedefinieerd: "het opzettelijk veroorzaken van ernstige pijn of ernstig lijden, hetzij lichamelijk, hetzij geestelijk, bij een persoon die zich in gevangenschap of in de macht bevindt van degene die beschuldigd wordt, met dien verstande dat onder marteling niet wordt verstaan pijn of lijden dat louter het gevolg is van, inherent is aan of samenhangt met rechtmatige sancties."

Artikel 1, par. F (b) van het verdrag van Genève van 28 juli 1951 stelt dat de bepalingen van dit verdrag niet van toepassing zijn op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten.

Het UNHCR stelt in deze: "Inzake de toepassing van artikel 1, F (b) van het Vluchtelingenverdrag stelt het UNHCR dat met volgende factoren rekening moet worden gehouden om te bepalen of de ten laste gelegde feiten al dan niet als ernstig kunnen worden gekwalificeerd: de aard van het misdrijf, het toegebrachte leed, het type procedure voor de berechting van het misdrijf, de (aard van de) voorziene straf, en de vraag of de meeste andere rechtssystemen het misdrijf in kwestie eveneens als ernstig zouden

beschouwen. Volgens het UNHCR dient een misdrijf als nietpolitiek gekwalificeerd te worden indien het werd gepleegd om andere dan politieke motieven, zoals persoonlijke redenen of voordeel. Indien er geen rechtstreeks en causaal verband bestaat tussen het gepleegde misdrijf en het nagestreefd politiek doel of het misdrijf niet in verhouding staat tot het nagestreefd politiek doel wegens het extreem gewelddadig karakter ervan, is het misdrijf evenmin politiek van aard.” (UNHCR, “Background Note on the Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees”, Genève, 4 september 2003, randnr. 38-43; UNHCR, Statement on Article 1F of the 1951 Convention, juli 2009, p.12). Wat betreft de ernstige misdrijven (artikel 1, paragraaf F, lid b) beschouwt het UNHCR moord, foltering, en ontvoering steeds als ernstige misdrijven.

Opdat er van deelneming aan een in artikel 1, par. F van het Verdrag van Genève genoemd misdrijf sprake kan zijn, moet de verzoeker individuele verantwoordelijkheid treffen. Het gegeven dat een persoon nooit zelf misdrijven zou hebben begaan volstaat niet om te besluiten dat de vreemdeling niet kan uitgesloten worden van de vluchtelingenstatus. Medeplichtigheid (cfr. art 25, §3, Statuut van Rome) aan de in artikel 1, par. F beschreven misdrijven valt immers ook onder het toepassingsgebied van deze uitsluitingsclausules, dit voor zover werd gehandeld met kennis van de praktijken en de verzoeker hierbij een substantiële of wezenlijke bijdrage heeft geleverd in de wetenschap dat zijn handelen of zijn verzuim te handelen het misdadig gedrag faciliteerde. Een persoon moet niet fysiek het misdrijf hebben begaan. Het aanzetten tot, helpen bij, medewerking verlenen aan, of anderzijds bijstand bieden teneinde het begaan van een misdrijf te vergemakkelijken kan volstaan (UNHCR, Guidelines on International Protection: Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees, 4 september 2003., nr.18; art 25,§3, Statuut van Rome van 17 juli 1998).

In dit verband wordt nog gewezen op de uitspraak van het Joegoslavië-tribunaal dat in de Tadic-zaak (Prosecutor v. Tadic Judgment Case No. IT-94-1-T ICTY Trial Chamber 7 May 1997) heeft overwogen dat een verdachte strafrechtelijk verantwoordelijk kan worden gehouden voor zijn handelen wanneer is komen vast te staan dat hij bewust deelnam aan het begaan van een misdrijf en indien zijn deelname een rechtstreekse en wezenlijke invloed had op het begaan van het misdrijf door zijn daadwerkelijke steun hieraan gedurende, voorafgaande aan of volgend op het misdrijf (rechtsoverweging 692). Onder 'wezenlijke invloed' verstaat het Joegoslaviëtribunaal dat de bijdrage een feitelijk effect heeft op het begaan van het misdrijf en dat het misdrijf hoogstwaarschijnlijk niet op dezelfde wijze zou hebben plaatsgevonden indien niemand de rol van de verdachte had vervuld (rechtsoverweging 688). Bovendien dient benadrukt te worden dat in de Strudac-zaak en Blaskic-zaak (Blaskic, Appeals Chamber, 29 juli, 2004, §45; Strudac, Trial Chamber, januari 2005, §349) uiteengezet wordt dat medewerking of bijstand verlenen kan bestaan uit praktische bijstand, aanmoediging of morele ondersteuning die een substantieel effect hebben op de uitvoering van het misdrijf. Louter morele ondersteuning, indien deze een substantieel en direct effect heeft op het uitoefenen van misdrijven, kan dus voldoende zijn om een persoon als medeplichtig aan een misdrijf te beschouwen.

In uw geval dient uw verantwoordelijkheid te worden onderzocht als leidinggevende of bevelhebber van een noodregiment of spoedbataljon ('Fauj Tavareh') van de Baath-partij in de Iraaks-Syrische grens-regio, in het bijzonder uw rol bij de arrestaties van wahabieten, Al Qaida-leden, opposanten en smokkelaars, en de manier waarop zij verder werden behandeld door de veiligheids- en inlichtingen-diensten van de Baath-partij.

Vanaf 1988 tot 1995 was u in Irak werkzaam voor het instituut van de tanks. U werkte daar als opleider en bereikte er de rang van onderofficier 2de graad. In 1989 werd u ook lid van de Baath-partij en in 1991 werd u voor de partij ingezet in de regio Kirkuk en Tikrit om er de oprukkende milities tegen te houden. U stelde dat u zich bij het leger en de Baath-partij had aangesloten omdat u het vaderland wou dienen en omwille van de salarissen (CGVS III, pg. 2-4). In 1995 werd u overgeplaatst naar de militaire sectie van de Baath-partij in Tikrit en u werkte daar tot 1997. U maakte er rapporten over deserteurs, over de politieke achtergrond van partijleden en over onregelmatigheden. Deze rapporten werden doorgestuurd naar andere instanties binnen de partij. In deze periode promoveerde u binnen de partij tot de rang van 'Adw Amil' omdat u niet gedeserteerd was en naar behoren gefunctioneerd had (CGVS III, pg. 4-6). Eind 1997-begin 1998 kwam u binnen de Baath-partij terecht bij de organisatie 'Dag van de Trots' ('Youm al-Nakhwah') in Bagdad. Eind 1998 werd u binnen deze organisatie overgeplaatst naar Sinjar waar u militaire opleiding gaf aan burgers en studenten, voornamelijk Baath-partijleden (CGVS III, pg. 6-7). Nadat u eind 1999 was opgeklommen tot de rang van 'adhu firqa' binnen de Baath-partij, kreeg u de leiding over een noodregiment of spoedbataljon van de partij aan de Syrisch-Iraakse grens dat bestond uit 150 à 200 personen (CGVS III, pg. 7-12). U stond hierbij onder het bevel van Mohammed Zimam Abdul Razzaq, de

minister van Binnenlandse Zaken die tevens 'Regional Command Chairman' van de regio's Nineveh en Kirkuk was (CGVS III, pg. 8).

Wat betreft uw takenpakket als leidinggevende of bevelhebber van dit spoedbataljon of noodregiment aan de Syrisch-Iraakse grens, verklaarde u dat u verantwoordelijk was voor arrestaties van wahabieten, Al Qaida-leden, opposanten en smokkelaars (CGVS II, pg. 21; CGVS III, pg. 8-9). U verduidelijkte hierbij dat uw bevoegdheden onbeperkt waren, dat u altijd kon optreden, dat men niets kon uitvoeren zonder uw toestemming en aanwezigheid en dat u de eigenlijke bevelhebber van de groep was. Enkel als het ging over zaken zoals klikbrieven moest u de toestemming van een procureur of rechter hebben (CGVS I, pg. 23 & CGVS III, pg. 8). U gaf ook aan dat u tijdens uitoefenen van deze functie heel veel van dergelijke arrestaties verricht had (CGVS I, pg. 24). Tevens legde u uit dat u voor het uitvoeren van deze arrestaties informatie verkreeg van en samenwerkte met andere veiligheidsdiensten, met name de Algemene Veiligheidsdienst ('Mudiriyya al-Amn al-Amm') en de Algemene Inlichtingendienst ('Mukhabarat') (CGVS III, pg. 9).

Welnu, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratieve dossier (cf. Nederlandse Afdeling Asiel- Migratiezaken. Rapport 'Iraakse inlichtingen- en veiligheidsdiensten'. December 2003), blijkt dat het Baath-regime onder Saddam Hoessein zich schuldig heeft gemaakt aan massale, systematische mensenrechten-schendingen. De Iraakse veiligheidsdiensten gebruikten een veelvoud van terreurmiddelen, waaronder verkrachting, marteling en executie om elke mogelijke bedreiging voor het regime te onderdrukken. Deze diensten zouden volgens dezelfde informatie op systematische wijze martelpraktijken hebben toegepast. De Algemene Veiligheidsdienst ('Mudiriyya al-Amn al-Amm') en Algemene Inlichtingendienst ('Mukhabarat'), waarmee u samenwerkte en van wie u informatie doorgespeeld kreeg over de personen die u moest arresteren (zie supra.), hadden een bijzonder kwalijke naam op het gebied van wreedheid en bloedvergieten. De Algemene Veiligheidsdienst was feitelijk een politieke veiligheidspolitie die onder meer toezicht hield op het leven van alledag van de Iraakse burgerbevolking. De dienst richtte zich daarbij op het signaleren van antiregeringsgezinde meningen onder de Iraakse bevolking. Daarbij onderhield deze dienst een uitgebreid netwerk van informanten in Irak. Bovendien hield de Algemene Veiligheidsdienst zich bezig met de arrestatie en ondervraging van politieke en economische delinquenten. Martelingen waren gemeengoed bij ondervragingen van de Algemene Veiligheidsdienst. Het kwam voor dat gevangenen door martelingen het leven verloren. Bovendien werden Irakezen door de Algemene Veiligheidsdienst op collectieve of op individuele basis geëxecuteerd, gedetineerd, gemarteld en gedeporteerd. Saddam Hoessein verleende het personeel van deze dienst bijzonder veel macht. In ruil voor hun loyaliteit werd het personeel, dat met zorg werd geselecteerd en gerekruteerd, overladen met materiële beloningen. De Algemene Inlichtingendienst begon als een kleine interne veiligheids- en inlichtingenorganisatie die bestond uit enkele jongere leden van de Baath-partij die Saddam Hoessein hoogst persoonlijk uitkoos en die onder zijn een exclusieve leiding stonden. Deze dienst beschikte over zijn eigen gevangenissen en ondervragingscentra in heel Irak en was berucht vanwege de moord op zowel leden van andere politieke groeperingen als leden van de Baath-partij. De Algemene Inlichtingendienst hield zich bezig met het toezichthouden op de Baath-partij en andere politieke partijen, op de KDP vestiging in Bagdad, jongeren-, vrouwen- en vakbondsbewegingen, de sji'itische, Koerdische en andere oppositie en op buitenlandse ambassades (en diplomaten) in Irak. Voorts onderhield de Algemene Inlichtingendienst een binnenlands netwerk van informanten en hield het zich bezig met de onderdrukking van de sji'itische, Koerdische en andere oppositie in Irak, de arrestatie en ondervraging van tegenstanders van het regime, en contraspionage. Met de informatie die de Algemene Inlichtingendienst via monitoring had verzameld, konden burgers worden gearresteerd, gemarteld of geëxecuteerd. Zodra een burger door de Algemene Inlichtingendienst op verdenking van deloyaliteit jegens het regime of een ander vergrijp werd gearresteerd, was de kans op marteling groot en het kwam ook voor dat gevangenen door deze marteling het leven verloren. Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Mohammed Zimam Abdul Razzaq – de persoon onder wiens directe leiding u stond – op de lijst van meest gezochte personen van het Amerikaanse leger stond en hij na zijn arrestatie in 2004 op 9 april 2009 veroordeeld werd voor misdaden tegen de mensheid omwille van zijn betrokkenheid bij de gedwongen verhuizing van het Koerdische volk.

Tijdens de persoonlijke onderhouds bij het CGVS werd u bevraagd over de wanpraktijken van de veiligheids- en inlichtingendiensten van de Baath-partij ten opzichte van arrestanten. U bleek wel degelijk op de hoogte te zijn en kennis te hebben van de folter- en martelpraktijken van de Iraakse veiligheids- en inlichtingendiensten. U vertelde dat dit gebeurde in de Al-Hakmiyya gevangenis in Bagdad en dat arrestanten er door de Algemene Inlichtingendienst werden geslagen. U had dit zelf echter nooit gezien en u had dit slechts vernomen via kennissen of verwanten die dergelijke praktijken ondergaan hadden

omdat ze paspoorten en militaire boekjes vervalst hadden, en wapens gesmokkeld hadden (CGVS II, pg. 22 & 23; CGVS III, pg. 3 & 11). U ontkende echter dat er in uw eigen sector gefolterd werd (CGVS II, pg. 22). U stelde dat wanneer het een smokkelaar betrof en hij schuldig bevonden werd, hij een gevangenisstraf kreeg van 6 maanden. Indien het een wahabiet of Al Qaida-lid betrof, verklaarde u dat u niets meer van hen hoorde na hun arrestatie en u evenmin wist waar zij werden vastgehouden (CGVS III, pg. 9). U legde uit dat dit kwam omdat er een burgerlijke rechtbank en veiligheidsrechtbank was, en deze laatste niet met jullie maar enkel met de veiligheidsdiensten communiceerde (CGVS III, pg. 9). U had met betrekking tot de wahabieten en opposanten die door u gearresteerd werden tijdens het tweede persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk verklaard dat dergelijke personen werden overgedragen aan de inlichtingendienst en veiligheidsdiensten (CGVS II, pg. 21). Tijdens het derde persoonlijk onderhoud probeerde u dit anders voor te stellen en zei u dat de arrestanten werden overgedragen aan de politie (CGVS III, pg. 9), wat niet aannemelijk overkomt, gezien uw eerdere niet mis te verstane verklaring dat deze personen bij de inlichtingendienst en veiligheidsdiensten terecht kwamen.

Het is in het licht van de informatie waarover het CGVS beschikt ook weinig aannemelijk dat u, als doorwinterd partijlid en leidinggevende van een noodregiment of spoedbataljon binnen de Baath-partij, enkel via verhalen van uw kennissen of verwanten over deze folter- en martelpraktijken van de veiligheids- en inlichtingendiensten geïnformeerd zou geweest zijn en dat dergelijke praktijken zich niet zouden voorgedaan hebben in uw sector of bij personen die door u gearresteerd werden. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt immers dat van een Iraakse burger verondersteld kan worden dat hij, op het moment dat hij besloot toe te treden tot één van de veiligheids- of inlichtingendiensten, in kennis was van de praktijken van deze diensten (cf. Cedoca. Antwoorddocument IRQ2006-97w. Baath, veiligheidsdiensten, mensenrechtenschendingen). Hun misdaden werden immers ter afschrikking vaak getoond aan het Iraakse volk. Gelet op uw staat van dienst binnen de Baath-partij, nl. dat u zich eind jaren 80 aansloot bij het Iraakse leger en de Baath-partij; dat u midden jaren 90 actief werd binnen de militaire sectie van de partij waar u verantwoordelijk was voor het maken van rapporten over deserteurs, over de politieke achtergrond van partijleden en over onregelmatigheden; dat u uiteindelijk promoveerde tot de rang van 'adhu firqa' binnen de partij en bevelhebber werd van een spoedbataljon dat verantwoordelijk was voor de arrestaties van wahabieten, Al Qaida-leden en smokkelaars; dat u in deze rol onder het direct bevel stond van Mohammed Zimam Abdul Razzaq, een berucht lid van het regime dat veroordeeld werd voor misdaden tegen de mensheid (zie supra.); en dat u deze arrestaties verrichte in samenwerking met en in opdracht van de Algemene Veiligheidsdienst en de Algemene Inlichtingendienst, is het vrijwel ondenkbaar dat u amper kennis zou hebben van de systematische mensenrechtenschendingen die door de Iraakse inlichtingen en veiligheidsdiensten werden begaan, temeer de reputatie van deze diensten publiekelijk gekend was. Het feit dat u verklaart dat u louter via kennissen of verwanten vernomen zou hebben dat dergelijke misdaden begaan werden door het regime – ondanks de hierboven geschetste context – doet vermoeden dat u op dit punt bewust onduidelijkheid poogt te scheppen om uw persoonlijke betrokkenheid bij en verantwoordelijkheid voor de daden van deze diensten probeert te minimaliseren of verdoezelen. Het wijdverspreide, systematische karakter van de mensenrechtenschendingen begaan door onder meer de Algemene Veiligheidsdienst en Algemene Inlichtingendienst, maakt bovendien dat er ernstig kan worden getwijfeld aan uw bewering dat de personen die u arresteerde, hoewel u hiervoor samenwerkte met deze diensten en u arrestanten aan deze diensten overdroeg, niet gefolterd of gemarteld zouden geweest zijn.

Gelet op het voorgaande dient dan ook besloten te worden dat er ernstige redenen bestaan om aan te nemen dat u betrokken bent geweest bij misdrijven tegen de menselijkheid. Het Baath-regime, met Saddam Hoessein aan het hoofd ervan, stond erom bekend dat het zich schuldig heeft gemaakt aan systematische en grootschalige misdrijven tegen de menselijkheid en tal van mensenrechtenschendingen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat de Iraakse veiligheidsdiensten een veelvoud aan terreurmiddelen gebruikten, waaronder verkrachting, marteling en executie. Deze diensten zouden volgens dezelfde informatie op systematische wijze geweld, waaronder marteling, hebben toegepast. Er dient te worden vastgesteld dat u door het uitvoeren van arrestaties, een substantiële bijdrage hebt geleverd aan de misdrijven die door de inlichtingen- en veiligheidsdiensten van het Baath-regime werden begaan. Zoals uit uw verklaringen blijkt, hebt u als bevelhebber of commandant van een spoedbataljon actief meegewerkt aan de arrestatie van verdachte personen, nl. wahabieten, leden van Al Qaida, opposanten en smokkelaars. U voerde deze arrestaties uit in opdracht van en in samenwerking met de Algemene Veiligheidsdienst en de Algemene Inlichtingendienst, en u gaf hierbij toe dat de wahabieten en opposanten die u arresteerde, aan deze diensten werden overgedragen. In het kader van uw functie en het uitvoeren van uw opdracht werkte u dus rechtstreeks mee bij de arrestatie van personen waarvan u, gelet op de informatie waarover het CGVS beschikt en gezien uw kennis over de martel- en folterpraktijken van

arrestanten door deze veiligheids- en inlichtingendiensten, redelijkerwijze moet hebben geweten hebben dat zij vervolgens op systematische basis werden gefolterd en in sommige gevallen buitengerechtelijk door deze diensten werden geëxecuteerd. Er dient dan ook te worden besloten dat u - gelet op uw hoge profiel als leidinggevende van een spoedbataljon, het feit dat u kennis had van de misdrijven gepleegd door de inlichtingen- en veiligheidsdiensten van het Baathregime, en u door uw arrestaties hieraan een materiële en substantiële bijdrage hebt geleverd –minstens als medeplichtige beschouwd dient te worden bij mensenrechtenschendingen die van 1999 tot 2003 op systematische wijze door de inlichtingen- en veiligheidsdiensten van het Baathregime werden gepleegd. Deze praktijken kunnen volgens de hoger vernoemde bepalingen gekwalificeerd worden als misdrijven tegen de menselijkheid, én ernstige niet-politieke misdrijven.

Wat betreft artikel 1, paragraaf F, lid b, dient te worden besloten dat aan de drie criteria om te spreken van (een) uitsluitba(a)r(e) handeling(en) volgens artikel 1, voldaan is.

Ten eerste vonden de feiten plaats in Irak in de periode 1999 - 2003, waarmee voldaan is aan de vereiste dat zij buiten het land van toevlucht werden gepleegd en voor u tot dit land als vluchteling werd toegelaten.

Ten tweede betreft het hier ernstige misdrijven. Uit uw verklaringen blijkt ontegensprekelijk dat u gedurende een periode van drie a vier jaar actief hebt meegewerkt aan het opsporen en aanhouden van mensen, waarvan u redelijkerwijze zou moeten hebben geweten dat zij vervolgens op systematische basis werden gefolterd en in sommige gevallen buitengerechtelijk werden geëxecuteerd. Uit informatie over de werking van de veiligheid –en inlichtingendiensten onder het Baath-regime blijkt dat bij de arrestatie, detentie en ondervraging van gearresteerde personen op systematische en grootschalige wijze doelbewust pijn werd toegebracht aan de betrokkenen met het oog op het bekomen van informatie of bekentenissen, waarbij eveneens ernstige fysieke letsels konden ontstaan. Het onwettig doden of het doelbewust schaden van de fysieke integriteit van een persoon in dit kader kan niet anders dan als een ernstig misdrijf beschouwd worden.

Ten slotte kan er geen sprake zijn van een 'politiek misdrijf', waarop uitsluiting niet van toepassing zou zijn. Het verbod op foltering en het recht op leven zijn namelijk in het internationaal recht terug te vinden in talrijke verdragen (zie bv. art. 2 en 3 EVRM, en art.3 en 5 UVRM). Het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke en ontterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10 december 1984 en door België geratificeerd op 9 juni 1999 (B.S., 28 oktober 1999). definieert 'foltering' als "iedere handeling waardoor opzettelijk hevige pijn of hevig leed, lichamelijk dan wel geestelijk, wordt toegebracht aan een persoon met zulke oogmerken als om van hem of van een derde inlichtingen of een bekentenis te verkrijgen, hem te bestraffen voor een handeling die hij of een derde heeft begaan of waarvan hij of een derde wordt verdacht deze te hebben begaan, of hem of een derde te intimideren of ergens toe te dwingen dan wel om enigerlei reden gebaseerd op discriminatie van welke aard ook, wanneer zulke pijn of zulk leed wordt toegebracht door of op aanstichten van dan wel met de instemming of gedogen van een overheidsfunctionaris of andere persoon die in een officiële hoedanigheid handelt. Foltering omvat niet pijn of leed slechts voortvloeiend uit, inherent aan of samenhangend met wettige straffen." (art.1.1 CAT). Bovendien kunnen volgens dit verdrag geen uitzonderlijke omstandigheden worden ingeroepen ter rechtvaardiging van foltering. (art.2 CAT) Het UNHCR stelt eveneens dat "[...] Acts of torture are prohibited under international law. Depending on the context, they will generally lead to exclusion under Article 1F". (UNHCR: Guidelines on International Protection; Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees, par.27) (Vrije vertaling: "[...] Daden van foltering zijn verboden onder internationaal recht. Afhankelijk van de context, zullen ze doorgaan leiden tot uitsluiting onder Artikel 1F."). Een parallelle redenering kan gevolgd worden voor het onwettig doden van een (aangehouden) persoon, in casu door medewerkers van de ordediensten in het kader van hun werkzaamheden.

Er bestaan dan ook voldoende ernstige redenen die uw individuele verantwoordelijkheid bij het uitvoeren van de in artikel 1, paragraaf F, lid b van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven aantonen.

Het Commissariaat-generaal meent dat er in uw geval geen enkele valabele verschoningsgrond bestaat die u van uw individuele verantwoordelijkheid bij de vastgestelde misdrijven zou kunnen ontslaan. Wat betreft uw verklaring dat u enkel maar uw vaderland gediend had en dat u zelf geen misdaden gepleegd had (CGVS III, pg. 11 & 12), dient vooreerst te worden herhaald dat ook medeplichtigheid onder het toepassingsgebied van deze uitsluitingsclausules valt, dit voor zover werd gehandeld met kennis van de praktijken en de verzoeker hierbij een substantiële of wezenlijke bijdrage heeft geleverd. Dat u enkel uw vaderland hebt gediend, ontslaat u op geen enkele wijze van uw individuele verantwoordelijkheid.

Daarnaast verklaarde u dat u enkel uw werk gedaan had en dat indien u geweigerd zou hebben, men u zou geëxecuteerd hebben (CGVS III, pg. 12). Dergelijke verschoning volstaat evenmin. Vooreerst werd u niet onder dwang gerekruteerd, maar was het uw eigen bewuste keuze om u aan te sluiten bij de Baath-partij en het Iraakse leger. U gaf immers aan dat u dit deed omdat u het vaderland wou dienen en omwille van de salarissen (CGVS III, pg. 3). Bovendien gaf u tijdens het laatste persoonlijk onderhoud bij het CGVS - toen uw loopbaan bij de Baath-partij en het Iraakse leger uitgebreid werd bevraagd - op geen enkel moment aan dat u voor de val van Saddam Hoessein de wens had om uw werk voor de partij stop te zetten of dat u hiertoe concrete stappen had gezet (CGVS III, pg. 2-11). Integendeel, u maakte carrière binnen diverse interne veiligheidsorganisaties van het regime, waarbij u verschillende keren werd gepromoveerd, wat impliceert dat u zich onderscheidde in het uitoefenen van uw functies en bij het ondersteunen van de doelstelling van de veiligheidsdiensten: het in stand houden van het Baath-regime en onderdrukken van elke vorm van weerstand door massale terreur. U hebt een hoge leidinggevende functie gehad in de periode 1999-2003, waarbij u nauw samenwerkte met de meest beruchte veiligheidsdiensten van het baath-regime. Uw betrokkenheid bij de daden van het regime hield slechts op toen het regime door de Amerikaanse inval ophield te bestaan (CGVS III, pg. 2-11). Bijgevolg haalt u geen valabele verschoningsgronden aan die u van uw individuele verantwoordelijkheid kunnen ontslaan.

Om bovenstaande redenen dient u te worden uitgesloten van bescherming onder de Vluchtelingenconventie in de zin van artikel 1 paragraaf F, lid b van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 en art. 55/2 van de Vreemdelingenwet. Om bovenvermelde redenen en op basis van artikel 55/4 a) en c) van de Vreemdelingenwet dient u tevens te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

De door u voorgelegde documenten in het kader van uw huidige verzoek om internationale bescherming kunnen voorgaande appreciatie niet wijzigen. Uw Iraakse Identiteitskaart, uw lidkaart van de Baath-partij en uw militaire kaart onder het bewind van Saddam, tonen immers louter aan dat u Irakees bent, lid was van de Baath-partij en bij het leger zat onder Saddam, wat in deze beslissing niet betwist wordt. Het Belgische medisch attest dat u neerlegde om aan te tonen dat u littekens heeft, wordt evenmin in twijfel getrokken. Daarnaast legde u nog uw Bulgaars paspoort en verblijfskaart neer, een dreigbrief van de Bulgaarse inlichtingendienst (en de vertaling hiervan), een krantenartikel uit Bulgarije (en de vertaling hiervan), een document van een geheime rechtbank in Bulgarije (en de vertaling hiervan), een document van het hooggerechtshof in Bulgarije (en de vertaling hiervan), 2 protocollen van de rechtbank in Bulgarije (en de vertaling hiervan), een PV van de Bulgaarse politie omtrent een overval, diploma's en documenten omtrent uw bedrijf in Bulgarije, de beslissing van de Duitse rechtbank, 2 bevelen om het land te verlaten uit Duitsland, een document van de Bulgaarse politie om het land te verlaten (en de vertaling hiervan), een brief van uw advocaat aan de asielinstanties in Bulgarije en een volmacht van deze advocaat, een document van de Bulgaarse asielinstanties van februari 2021 en een document van de gemeente in Bulgarije van februari 2018. Deze documenten verwijzen echter louter naar uw situatie in Bulgarije en Duitsland en wijzigen op zich niets aan bovenstaande beoordeling.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid en artikel 55/4, § 4 van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het CGVS is van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar Irak. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (Cedoca. COI focus. Irak. De actuele positie van voormalige leden van de Baath-partij, 9/7/2015), blijkt dat hoewel voormalige baathisten niet systematisch geviséerd worden in Irak, zij in individuele gevallen nog steeds een doelwit kunnen vormen voor gewelddaden door gewapende groeperingen. Ook het UNHCR is van mening dat voormalige baathisten, in het bijzonder voormalige leden van de inlichtingen- en veiligheidsdiensten, een risicoprofiel hebben dat aanleiding kan geven tot vervolging (UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Iraq, 31 mei 2012). Gezien uw prominente en zichtbare functie binnen het veiligheidsapparaat van het Baath-regime, met als bijkomend element uw Yezidi origine, meent het CGVS dat bij terugkeer naar Irak een gegronde vrees voor vervolging in uw hoofde aannemelijk is. Een verwijderingsmaatregel is dan ook niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus en uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus."

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert een schending aan van artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), waarbij hij als volgt betoogt:

“Om verzoekers persoonlijke verantwoordelijkheid aan te tonen, is naast de “wetenschap” (kennis van de misdrijven tegen de menselijkheid die gepleegd werden), ook opzet nodig:

Verzoeker wenst te benadrukken dat hij niet verantwoordelijk kan worden geacht voor wat er binnen andere sectoren plaatsvindt. Het CGVS dient dan ook in de bestreden beslissing uitdrukkelijk aan te geven welke vorm van persoonlijke aansprakelijkheid van toepassing is.

„Wetenschap” kan alleen worden aangetoond op basis van direct bewijs, waaronder de verklaringen van de aanvrager. Het afleiden van wetenschap uit indirect bewijs, zoals informatie over de algemene context van een gedraging, de grootschaligheid van wreedheden of het feit dat ze in een bepaald gebied of land algemeen voorkwamen, moet echter met de nodige voorzichtigheid gebeuren, omdat de aanvrager op het moment dat de handeling werd begaan niet noodzakelijkerwijs over die informatie beschikte.

Het CGVS toont nergens aan dat verzoeker de opzet tot het aanzetten tot het plegen van het misdrijf heeft gehad, of zich ervan bewust was dat een aanzienlijke kans („substantial likelihood”) bestond dat het misdrijf het waarschijnlijke gevolg van zijn of haar handeling zou zijn.

De heer Mohammed Ziman Abdul Razzaq werd misschien veroordeeld voor misdaden tegen de mensheid, maar verzoeker zelf werd nooit vervolgd, laat staan voor misdaden tegen de mensheid veroordeeld.

Het CGVS stelt tenslotte dat verzoeker als deelnemer verantwoordelijk zou kunnen zijn voor de misdaden gepleegd in Irak, van 1999 tot 2003.

Het dient evenwel benadrukt te worden dat, wil het CGVS een verzoeker om internationale bescherming in verband kunnen brengen met deze handelingen in kwestie, moet worden aangetoond dat verzoeker wist dat zijn gedraging de uitvoering van de handeling zou ondersteunen of vergemakkelijken. Ook dit is geenszins aangetoond.

<https://euaa.europa.eu/sites/default/files/EASO-Practical-Guide-Exclusion-NL.PDF>

De beslissing van het CGVS maakt dan ook een manifeste schending uit artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering

en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Over de gegrondheid van het beroep

4.1. Verzoeker verklaart een Iraakse staatsburger te zijn, die van Yezidi-afkomst is en werd geboren in 1970 in Sinjar, gelegen in de provincie Nineveh.

Verzoeker verklaart verder dat hij studeerde aan de militaire hogeschool in Tikrit en zich in 1988 aansloot bij het Iraakse leger.

Hij zou van 1988 tot 1995 werkzaam zijn geweest in Tikrit als opleider bij het instituut van de tanks en daar de rang van onderofficier 2de graad ('Naib Dawid') hebben bereikt.

In 1989 zou verzoeker ook al lid zijn geworden van de Baath-partij en in die hoedanigheid zou hij in 1991 zijn ingezet in de regio Kirkuk en Tikrit om er de oprukkende Iraanse en Koerdische milities tegen te houden.

In 1995 zou verzoeker zijn overgeplaatst van het instituut van de tanks naar de militaire sectie van de Baath-partij in Tikrit. Hij zou daar hebben gewerkt tot 1997 en zou er rapporten hebben gemaakt over deserteurs, over de politieke achtergrond van partijleden en over onregelmatigheden. Deze rapporten zouden zijn doorgestuurd naar andere instanties binnen de partij.

In de periode dat verzoeker voor de militaire sectie van de partij zou hebben gewerkt, zou hij binnen de partij zijn gepromoveerd tot de rang van 'adhu amil'. Verzoeker zou deze promotie hebben verkregen omdat hij niet was gedeserteerd en naar behoren had gefunctioneerd.

Eind 1997-begin 1998 zou verzoeker binnen de Baath-partij zijn terechtgekomen bij de organisatie 'Dag van de Trots' ('Youm al-Nakhwah').

Na een korte periode in Bagdad zou verzoeker eind 1998 zijn overgeplaatst naar Sinjar waar hij zich in opdracht van deze organisatie zou hebben beziggehouden met de militaire opleiding van burgers en studenten, voornamelijk Baath-partijleden.

Eind 1999 zou verzoeker binnen de partij zijn opgeklommen tot de rang van 'adhu firqa' en zou hij de leiding hebben verkregen over een noodregiment of spoedbataljon aan de Syrisch-Iraakse grens.

Verzoeker zou hierbij onder het bevel van Mohammed Zimam Abdul Razzaq, de minister van Binnenlandse Zaken en 'Regional Command Chairman' van de regio's Nineveh en Kirkuk, hebben gestaan. Als bevelhebber van het spoedbataljon zou verzoeker verantwoordelijk zijn geweest voor de arrestatie van wahabieten, leden van Al Qaida, opposanten en smokkelaars en zou hij hiervoor hebben samengewerkt met verschillende andere veiligheidsdiensten, waaronder de Algemene Veiligheidsdienst ('Mudiriyya al-Amn al-Amm') en de Algemene Inlichtingendienst ('Mukhabarat').

4.2. Het is omwille van deze laatste functie dat de commissaris-generaal van oordeel is dat er ernstige redenen bestaan om aan te nemen dat verzoeker betrokken is geweest bij misdrijven tegen de menselijkheid en ernstige niet-politieke misdrijven waarbij hij motiveert als volgt: *“Zoals uit uw verklaringen blijkt, hebt u als bevelhebber of commandant van een spoedbataljon actief meegewerkt aan de arrestatie van verdachte personen, nl. wahabieten, leden van Al Qaida, opposanten en smokkelaars. U voerde deze arrestaties uit in opdracht van en in samenwerking met de Algemene Veiligheidsdienst en de Algemene Inlichtingendienst, en u gaf hierbij toe dat de wahabieten en opposanten die u arresteerde, aan deze diensten werden overgedragen. In het kader van uw functie en het uitvoeren van uw opdracht werkte u dus rechtstreeks mee bij de arrestatie van personen waarvan u, gelet op de informatie waarover het CGVS*

beschikt en gezien uw kennis over de martel- en folterpraktijken van arrestanten door deze veiligheids- en inlichtingendiensten, redelijkerwijze moet hebben geweten hebben dat zij vervolgens op systematische basis werden gefolterd en in sommige gevallen buitengerechtelijk door deze diensten werden geëxecuteerd. Er dient dan ook te worden besloten dat u - gelet op uw hoge profiel als leidinggevende van een spoedbataljon, het feit dat u kennis had van de misdrijven gepleegd door de inlichtingen- en veiligheidsdiensten van het Baathregime, en u door uw arrestaties hieraan een materiële en substantiële bijdrage hebt geleverd –minstens als medeplichtige beschouwd dient te worden bij mensenrechtenschendingen die van 1999 tot 2003 op systematische wijze door de inlichtingen- en veiligheidsdiensten van het Baathregime werden gepleegd. Deze praktijken kunnen (...) gekwalificeerd worden als misdrijven tegen de menselijkheid, én ernstige niet-politieke misdrijven.”

Verzoeker wordt vervolgens uitgesloten van internationale bescherming, waarbij de commissaris-generaal toevoegt: *“Gezien uw prominente en zichtbare functie binnen het veiligheidsapparaat van het Baath-regime, met als bijkomend element uw Yezidi origine, meent het CGVS dat bij terugkeer naar Irak een gegronde vrees voor vervolging in uw hoofde aannemelijk is. Een verwijderingsmaatregel is dan ook niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.”*

4.3. De Raad stelt evenwel vast dat de bestreden beslissing enkele noodzakelijke stappen overslaat wanneer verzoekers Yezidi-afkomst en hoge profiel binnen het Baath-regime zonder meer worden aanvaard om dan te besluiten dat hij omwille van zijn werkzaamheden binnen het kader van zijn functie moet worden uitgesloten van internationale bescherming.

Immers bevat zijn relaas een aantal merkwaardigheden en onaannemelijkheden die vragen doen rijzen over zijn beweerde afkomst en profiel, die evenwel niet verder werden onderzocht

4.4. Hoewel hij driemaal werd gehoord op het CGVS, stelt de Raad vast dat verzoeker nooit is bevraagd over zijn Yezidi-afkomst. Er werd niet gepeild naar zijn kennis over deze etnisch-religieuze minderheid. Er blijkt uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier dat werd nagegaan of verzoeker daadwerkelijk Yezidi is.

Hoewel hij aangeeft *“14 of 19 talen”* te spreken, waaronder *“Kurmanji”* zijn *“moedertaal”*, werd verzoeker enkel het in het Arabisch gehoord. Verzoeker verwijst ook nog naar *“de taal van Yezidi”* maar er werd niet gevraagd welke taal dit is en evenmin werd nagegaan of hij die taal spreekt. Er kan niet worden opgemaakt of verzoeker met *“de taal van Yezidi”* verwees naar het *“Kurmanji”*, noch kan worden nagegaan of het Kurmanji effectief de taal van Yezidi is, dan wel een andere taal (NPO 4 december 2020, p. 9). Er is verzoeker ook niet gevraagd waarom hij zoveel talen spreekt.

Verzoeker is tevens niet ondervraagd over zijn familie. Zo verklaart hij dat zijn vader arts is, dat zijn oudste broer in de jaren '90 als hoogleraar in Libië werkte, dat zijn tweede zus lid was van de partij en dat zij vertrokken is na de val alsook dat al zijn broers en zussen ambtenaren waren (NPO 4 december 2020, p. 11). Verzoeker lijkt aldus afkomstig te zijn van een gekende familie maar er is niet gevraagd hoe deze familie, ondanks hun Yezidi-herkomst, onder het Baath-regime, van Ahmad Hassan al-Bakr en in het bijzonder van Saddam Hussein, tot die posities kon opklimmen. Dit klemmt des te meer daar verzoeker zelf verklaart dat zijn vader er tegen was dat hij militair werd: *“Dus mijn vader was tegen het leger en tegen de partij. Mijn vader werd in '73 ter dood veroordeeld. Hij is vrij gekomen op basis van pardon van Ahmad Hassan al-Bakr”,* die de toenmalige president was, hetgeen volgens verzoeker moet worden gesitueerd *“na de val van Abdul Karim Qassem. Dus van '58 tot '79.”* (NPO 4 december 2020, p. 21-22). Nergens wordt verzoeker gevraagd waarom hij alsook een groot deel van zijn broers en zussen, lid werden van de Baath-partij en onder dat regime (belangrijke) (overheids)functies konden innemen terwijl hun vader tegen die partij was en zelfs ter dood werd veroordeeld. Het voorgaande wordt nog merkwaardiger wanneer rekening wordt gehouden met de beweerde Yezidi-afkomst van verzoeker en zijn familie. Nergens wordt verzoeker grondig ondervraagd over een eventuele gespannen verhouding tussen zijn Yezidi-afkomst, enerzijds, en de secularisering en de Arabisering van de Iraakse samenleving onder het regime van Saddam Hussein, anderzijds. Verzoeker stelt dan wel dat hij zich aansloot bij de Baath-partij omdat dit *“de enige seculiere partij”* was, (NPO 4 december 2020, p. 21), maar hoe hij dit in overeenstemming bracht met zijn etnisch-religieuze afkomst als Yezidi wordt nergens afgetoetst. Nochtans blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat de protection officer zich hierover verwondert. Zo vraagt de protection officer of er verschillende etniciteiten in de *“furqa”* zitten, waarop verzoeker bevestigend antwoordt en stelt dat *“alle gemeenschappen”* aanwezig, zoals *“christenen, Yezidi, moslims”*. De protection officer geeft aan verwonderd te zijn dat alle gemeenschappen waren vertegenwoordigd en vraagt of er ook Koerden aanwezig waren, waarop verzoeker slechts antwoordt dat er geen Koerden uit zijn regio aanwezig waren

(NPO 4 december 2020, p. 23). Ondanks de verwondering van de protection officer, kan uit het administratief dossier nergens blijken dat er is onderzocht of onder het regime van Saddam Hussein eind jaren '90 verschillende gemeenschappen inderdaad vertegenwoordigd waren binnen de organisatiestructuur van de partij. Evenmin blijkt dat verzoeker is geconfronteerd met landeninformatie over de houding van Saddam Hussein ten aanzien van minderheden. Verzoekers verklaringen wringen verder met de vaststelling dat hij onder het bevel heeft gestaan van Mohammed Zimam Abdul Razzaq, de minister van Binnenlandse Zaken en 'Regional Command Chairman' van de regio's Nineveh en Kirkuk, die volgens de landeninformatie in het administratief dossier tot een levenslange gevangenisstraf werd veroordeeld wegens zijn betrokkenheid in de etnische zuivering tegen Koerden en andere minderheden (AD CGVS, stuk 6).

De Raad stelt verder vast dat ook verzoekers verklaringen over de carrière die hij zou hebben gemaakt, zowel in het Iraakse leger als in de Baath-partij, niet werden afgetoetst in het licht van objectieve landeninformatie.

Zo verklaart verzoeker dat hij van 1988 tot 1995 werkzaam zou zijn geweest in Tikrit als opleider bij het instituut van de tanks en daar de rang van onderofficier 2de graad ('Naib Dawid') zou hebben bereikt (NPO 9 september 2021, p. 3). Bij gebrek aan objectieve landeninformatie is het de Raad niet duidelijk hoe verzoeker op achttienjarige leeftijd als Yezidi kon terechtkomen op de militaire school in Tikrit, waar hij opleidingen moest geven aan officieren in verband met tanks en gevechtstechnieken.

Elders verklaart verzoeker *"Tijdens de oorlog kreeg ik geen verlof"* (NPO 4 december 2020, p. 21) wanneer wordt gesproken over het instituut van de tanks, maar over welke oorlog hij het dan heeft, is niet duidelijk. Verder heeft verzoeker het over het jaar 1991 toen ze de plaats van het leger moesten innemen in Kirkuk en Tikrit om milities tegen te houden. Verzoeker werd gevraagd of ze toen effectief strijd moesten leveren, waarop hij antwoordt: *"Ja, echt gevechten niet maar we hebben op een willekeurige manier geschoten."* Gevraagd naar wie, verklaart verzoeker: *"Ik zou het niet weten, de situatie was een beetje chaotisch, we werden onder vuur genomen door Iraanse en Koerdische milities en wij moesten toen terugschieten."* (NPO 9 september 2021, p. 4). Daar verzoeker verklaart dat hij officieren moest opleiden in gevechtstechnieken, komt dit toch ongeloofwaardig voor.

Over de andere diensten waar verzoeker voor zou hebben gewerkt is in het administratief dossier evenmin informatie aanwezig. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij tijdens zijn carrière herhaaldelijk werd aanbevolen door de partij en dat hij via veel stemmen bepaalde posities binnen de Baath-partij kon bekleden. Nogmaals, nergens wordt onderzocht of dit verenigbaar is met verzoekers Yezidi-afkomst.

Verzoeker verklaart tevens dat hij *"ongeveer anderhalf miljoen dollar eigendom in Irak had"*, hetgeen hij wilde verkopen om dan in Bulgarije een fabriek of bedrijf te openen (NPO 23 maart 2021, p. 11). Er is verzoeker echter niet gevraagd hoe hij zulk geldbedrag heeft kunnen vergaren en evenmin hoe hij, die beweert te worden gezocht in Irak, nog steeds in het bezit is van die eigendom en deze blijkbaar probleemloos zou kunnen verkopen om elders te investeren.

Ter staving van zijn identiteit kan verzoeker enkel een kopie van een Iraakse identiteitskaart voorleggen. De kwaliteit van deze kopie is zeer zwak zodat deze slecht leesbaar is. Bij *"religie/geloof"* staat *"Yazidi"* vermeld, maar de overige vermeldingen op de identiteitskaart kunnen niet worden vertaald, gelet op de slechte leesbaarheid. Aldus blijkt niet wanneer deze kaart werd afgegeven.

Het is overigens opmerkelijk dat verzoeker ter staving van heel zijn carrière, die startte in 1988 en eindigde in 2003, slechts twee documenten kan voorleggen.

Zo legt verzoeker een militaire kaart voor die werd afgegeven op 6 september 1999 en waarop de rang van *"onderofficier"* wordt vermeld. Verder legt verzoeker een kaart voor van de Baath-partij, getiteld *"identiteitskaart voor leden van de noodregimenten"*, uitgegeven op 4 augustus 2002, waarop staat vermeld dat de houder van deze kaart militaire kleding mag dragen, alsook een geweer Kalasjnikov en een pistool Browning. Tevens wordt *"Leiderschap van de divisie At-Ta'mim"* vermeld, waarbij uit de vertaling blijkt dat At-Ta'mim de oude naam van de provincie Kirkuk is, hoewel verzoeker verklaarde dat hij werkzaam was vlakbij de Syrisch-Iraakse grens (NPO 9 september 2021, p. 8).

De Raad benadrukt verder dat het hier enkel kopieën en geen originele stukken betreft. Daardoor kunnen de authenticiteit en de herkomst van deze documenten niet worden nagegaan. Kopieën zijn immers gemakkelijk manipuleerbaar en kunnen bovendien door om het even wie, waar en wanneer zijn opgemaakt. Hier dient nog aan te worden toegevoegd dat er in Irak op grote schaal wordt gefraudeerd met documenten en nagenoeg alle documenten worden vervalst of via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten, kunnen worden aangekocht (zie landeninformatie CGVS *"COI Focus Irak: corruptie en documentenfraude"*). De bewijswaarde hiervan is dus zéér gering.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker een beschermingsstatus had in Bulgarije. Gevraagd op welke gronden hij deze verkreeg, antwoordt hij: *“Humanitaire status op mijn verzoek”*, waarbij hij toelicht *“Men heeft mij gevraagd of ik erkend wil worden als vluchteling. Ik mocht kiezen, ik heb humanitaire gekozen. Zodat ik terug kan keren naar Irak en vrij heen en weer kan reizen.”* (NPO 4 december 2020, p. 12). De Raad merkt in deze op dat verzoekers uitleg op het eerste gezicht geen blijk geeft van een gegronde vrees voor vervolging.

Ten slotte stelt de Raad vast verzoekers relaas over zijn beschermingsstatus, verblijf en ervaringen in Bulgarije, waar hij zou zijn bedreigd door de veiligheidsdiensten, en Duitsland, waar hij zou zijn veroordeeld voor mensensmokkel, zeer vreemd overkomen.

4.5. De Raad herinnert eraan dat de uitsluitingsclausules in artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag strikt moeten worden geïnterpreteerd.

De Raad acht een verder volledig en zorgvuldig onderzoek naar verzoekers beweerde Yezidi-afkomst, zijn achtergrond en familie en zijn beweerde carrière binnen de Baath-partij nodig, vooraleer zijn verklaringen in deze kunnen worden aangenomen en vervolgens aanleiding zouden kunnen geven tot een uitsluiting van internationale bescherming.

De Raad heeft niet de nodige onderzoeksbevoegdheid, zodat hij niet beschikt over de essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg wordt de bestreden beslissing vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 23 december 2021 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES